

حایر و حیرت

در کتابی آمده بود، از جمله وجوهی که برای نامیده شدن محدوده ی حرم حضرت سید الشهدا علیه السلام به "حایر" ذکر شده، حالت حیرت و تحیری است که همگان نسبت به آن دارند. آن سان که در تسمیه ی ذات قدوس الهی به الله، حضرت باقر علیه السلام فرمودند:

اللَّهُ مَعْنَاهُ الْمَعْبُودُ الَّذِي أَلِهَ الْخَلْقُ عَنْ دَرْكِ مَا هَيْئَتِهِ وَ الْإِحَاطَةَ بِكَيْفِيَّتِهِ وَ يَقُولُ الْعَرَبُ أَلِهَ الرَّجُلُ إِذَا تَحَيَّرَ فِي الشَّيْءِ فَلَمْ يُحِطْ بِهِ عِلْمًا ...

معنای الله معبودی است که خلق از درک حقیقت و احاطه ی به کیفیت او ناتوانند و عرب می گوید *أَلِهَ الرَّجُلُ*، وقتی که در چیزی دچار حیرت شود و احاطه ی به آن نیابد ...

آری چرا چنین نباشد که این جا حرم محترم و مزار مکرم آن عبدالله و بنده ی صالح و شایسته خداست؛ عبدی که در مقام عبودیت و تسلیم و انقیاد در برابر رب و دست شستن از ما سوی الله برای تحصیل رضای حق، ماسوی الله را به حیرت وا داشته و به تحیر نشانده و انگشت وجود را بر لب سردرگمی به سرگردانی کشانده و سرهای هستیان را به گریبان فکرت و حیرت فرو برده است!^۱

ای مگس عرصه ی سیمرغ نه جولنگه توست

عرض خود می بری و زحمت ما می داری!

^۱- با نگاهی بر: این جا کربلاست، کتاب دوم . نوشته سید مجتبی بحرینی